

Hoofdstuk 1

Er werd snoepgoed geserveerd voor aanvang van de strijd. In het veld stonden mannen te zweten onder hun wapenrusting, terwijl de keizerlijke familie van het Sabijnse Rijk gekonfijte kersen in hun mond stopte, lachend en wijzend vanaf hun verhoogde tronen.

Jais maag knorde toen de mierzoete geur door het grote paviljoen zweefde. De halfopen tent was opgezet op een platform, zo hoog dat hij zelfs in geknielde houding het hele Sabijnse legioen kon zien dat ervoor opgesteld stond, en de vijand die zich verzamelde op de lage, met gras begroeide heuvelrug aan de horizon.

Jai wendde zijn hoofd af en ging verder met het masseren van de voeten van de man die zijn vader had gedood. De voeten van de oude keizer. Het verschrompelde omhulsel van wat ooit een groot heerser was geweest, gehuld in zijde en kasjmier. Een man die de Sabijnse dynastie had gesticht, en een rijk dat zich uitstrekte van de Zilveren Zee tot aan de Grote Steppe.

Leonid de Grote. De Leeuw der Sabijnen. Hij, de oudere, had de macht jaren geleden aan zijn zoon overgedragen en inmiddels was hij halfblind en afgetakeld. Leonid zat hier apart van zijn nakomelingen, niet meer dan een figurant, uit plichtsgevoel meegenomen naar de veldslag. Zijn nageslacht had alles aan hem te danken maar behandelde hem als een overblijfsel uit het verleden. Als Jai hem niet zo haatte, zou hij medelijden hebben gehad met de oude man.

‘Jai.’

Jai keek op en zag een gekromde, knokige vinger. Hij liet de gerimpelde voet in de schaal met geparfumeerd water vallen en ging met gebogen hoofd naast de kleinste van de drie tronen staan. De oude man zat ineengedoken en staaarde met lege ogen voor zich uit. De ooit zo voorname handen waren nu zo krom van de artritis dat ze met moeite het lange, dunne haar uit zijn diep gegroefde gezicht konden vegen.

‘Vertel me wat jouw jonge ogen zien,’ zei Leonid met het hese stemgeluid dat Jai zo goed had leren kennen.

Het was de hese stem die hem instructies gaf als hij de rug van de oude man waste. Die hem berispte als hij traag was, die eindeloos doorzeurde met verhalen over vroegere gloriëtijden. Jai was al bijna tien jaar van zijn zeventienjarige leven Leonids vaste metgezel.

‘Ze verzamelen zich nu,’ fluisterde Jai terwijl hij voorbij het opgestelde legioen keek. ‘Ze kunnen geen kant meer op.’

De oude man gromde instemmend, wat overging in een droge hoest. Jai hurkte snel neer en wreef over Leonids rug. Hij voelde de knobbels van diens ruggengraat onder het zachte kasjmier van zijn gewaad.

Het zou niet lang meer duren voordat de oude man overging naar het Hier-namaals. Tot het zover was zou Jai een gehoorzame dienaar zijn. Niet dat hij veel te kiezen had.

‘Wat een dwazen, die barbaren, dat ze zich niet hebben overgegeven,’ zei Leonid met een zucht zodra de hoestbui over was. ‘We zetten vandaag maar een van onze acht legioenen in en dan nog hebben ze geen schijn van kans.’

‘Wat was hun alternatief?’ vroeg Jai, zijn woorden zorgvuldig afwegend. ‘Het land van hun voorouders verliezen en onderdanen van een buitenlands rijk worden?’

Hij vroeg het niet brutaal, maar op de manier zoals Leonid het graag hoorde: als een student die een vraag stelt aan zijn leraar.

‘Leven,’ antwoordde Leonid. ‘Als vrije mensen. Maar nu...’

Er klonk hoorngeschal, dat weergalmde door de grote tent, waarna zelfs de stemmen van de keizer en zijn zoon verstomden, die daar op hun tronen zaten te kletsen alsof ze in het amfitheater waren.

Het was de hoorn van de vijand op de heuvel. De laatsten der Huddieten.

Het was zo’n heldere dag dat Jai ze van grote afstand kon zien, terwijl ze zich haastig klaarmaakten voor de strijd. Kinderen klemden zich aan de benen van hun ouders vast, maar werden in de handen van, zo wist hij, de ouderen en de zwakken geduwd.

Donkere mannen en vrouwen stelden zich op in de voorste gelederen met de weinige wapens die ze hadden. Er waren genoeg zwaarden, maar hier en daar zag je ook hooivorken, zeisen, zelfs geïmproviseerde knotsen. Dit was boerengereedschap. Nergens een harnas te bekennen. Dit was geen leger, maar het restant van een beschaving die uit hun land was verdreven naar de rand van de Zilveren Zee, het water dat door de heuvel aan het oog werd onttrokken. Nog maar een maand geleden was het Huddieter leger afgeslacht in

de strijd en waren de overlevenden als slaven meegenomen, zoals het gebruik was.

Nu waren alleen de burgers nog over. Degenen die geweigerd hadden onderdeel te worden van het Sabijnse Rijk, die liever wegtrokken dan onder het juk te komen. Maar de Sabijnen waren onverzadigbaar en zouden ze niet laten ontkomen.

Dit was de laatste slag van de Huddieten. Het einde van een cultuur. Van een levenswijze. Er zat iets heel dappers in hun weigering om de nederlaag te accepteren.

Dapper, maar ontzettend dom, want iedereen die de wapens opnam tegen de Sabijnen werd uiteindelijk onderdeel van de oorlogsbuit.

Dwazen, net als Jais vader.

‘Spreek,’ kraste Leonid.

‘Ze verzamelen zich voor de aanval,’ fluisterde Jai. ‘Het zijn er heel veel. Meer dan de vijfduizend in het legioen. Misschien wel tien keer zoveel.’

Leonid wuifde Jais woorden weg met een blauwgeaderde hand. ‘Geen enkel leger kan een Sabijns legioen verslaan, laat staan deze ongeoefende bende.’

Jai onderdrukte de neiging om tegen te werpen dat zijn vaders leger dat wel had gedaan, ooit. In plaats daarvan keek hij naar de leden van de keizerlijke familie, die naar voren leunden, opgewonden vanwege het aanstaande vermaak. Er zat een zekere nonchalance in de manier waarop ze in hun tronen hingen, omringd door bedienden, terwijl ze zich koelte toewuifden en in hun met juwelen getooide handen wreven. Voor hen was het niet meer dan een show. Zoiets als het ophitsen van een holenbeer of de rijmelarij van een bard.

Toen klonk het gebrul van de aanval en het geroffel van voeten. Jai wilde niet kijken, maar zijn ogen behoorden toe aan Leonid en dus richtte hij ze op de strijd.

Het Sabijnse legioen leek nauwelijks te bewegen. Een donkere, gefragmenteerde golf Huddieten sloeg kapot op het bolwerk van hun glanzende frontlinie. Zelfs op bijna een mijl afstand kon hij het gekletter van staal en de kreten van pijn en woede horen. Het geluid rees en daalde op de wind, maar nam niet af.

Behalve de botsing in de frontlinie kon Jai weinig zien van de gruwelen, hij zag alleen de ruggen van mannen die naar voren drongen. Hij kon zich er slechts een voorstelling van maken, gebaseerd op wat hij had gelezen in Leonids dagboeken en had opgevangen van dronken soldaten wanneer het opscheppen verstomde en het treuren om verloren vrienden begon.

In het paviljoen was het eigenaardig stil. Er ging een volle minuut voorbij

waarin ze allemaal luisterden naar het strijdgewoel, waarna het geklets van de keizerlijke familie en de edelen weer begon. Al die tijd hoopte Jai vurig dat de Huddieten de linie zouden doorbreken.

Ten slotte bracht een ongeduldig rukje van Leonids hand ook Jais lippen in beweging.

‘Ze vechten,’ zei hij kortaf. ‘Het Eerste Legioen houdt stand.’

‘Slechte tactiek,’ bromde Leonid. ‘Waar is de omsingeling? Waarom geen cavalerie? Mijn zoon is gemakzuchtig geworden.’

Hij leunde naar voren, alsof zijn door staar geteisterde ogen op die manier beter konden zien.

‘Vechten de mannen goed?’

Jai gaf geen antwoord. Zijn blik was ergens anders naartoe getrokken.

Er viel zo’n enorme schaduw over het opgestelde legioen dat de duizenden soldaten als één man bleven staan en hun gezicht naar de hemel wendden.

Toen klonk er een brul, diep en rauw, die nadreunde in Jais maag. Angst maakte zich van hem meester. Een natuurlijke reflex liet zijn lichaam verstijven en zijn hart op hol slaan, hoewel alles in hem schreeuwde dat hij moest vluchten.

Gek genoeg toonde de oude Leonid geen angst. Hij zei rustig, nauwelijks hoorbaar boven de opgewonden kreten van de anderen in het paviljoen uit: ‘Aha. Mijn aanstaande kleindochter is er.’

Hoofdstuk 2

Hij landde voor het paviljoen, niet met een bons, maar zo gracieus dat Jai het bijna niet hoorde. Wel voelde hij de windvlaag van de grote vleugels, die het plafonddoek deed opbollen en stof liet opwaaien.

Dit was de eerste draak die hij ooit had gezien. Waarschijnlijk gold dat voor alle Sabijnen, zelfs voor Leonid. Dit moest – als de verhalen klopten – een van de laatste van zijn soort zijn.

Eerst zag hij alleen maar een silhouet, omgeven door een stofwolk die het beest zelf had veroorzaakt. Een slangachtige nek en slappe vleugels die opgevouwen op zijn rug zaten als een cape. Een staart die opgekruld lag in de krappe ruimte tussen de achterste gelederen van het legioen en het platform van de tent. De draak was van neus tot staart even groot als drie strijdrossen.

Jai nam de smaragdgroene schubben in zich op die glansden als een gepoetst harnas. Het beest was glad, afgezien van de rij stekels op zijn rug die helemaal doorliep tot aan de punt aan het uiteinde van zijn staart. Een gehoornde kop maakte het beeld compleet, met een lange snuit en een glimp van scherpe tanden aan de randen van zijn bek, waarvan de lippen wolfachtig omkrulden.

Het was zoveel om te verwerken dat Jai de figuur die schrijlings op de rug van het beest zat nauwelijks opmerkte. Pas toen die op het platform van de tent sprong, wist hij zijn ogen los te rukken.

Het was een lenige gestalte, gekleed in een witte mousseline jurk die zich om haar benen wikkeld toen ze met grote stappen naar de tronen liep. Haar gezicht en haren waren bedekt met een dunne sluier, en hoewel Jai al had kunnen raden dat de bezoeker vrouwelijk was door haar sierlijke manier van bewegen, werd dat bevestigd door een lok gouden haar tot op haar middel die achter de gazen stof vandaan kwam.

Een met juwelen getooide hand stopte de lok weg terwijl ze de troon van de keizer naderde. De zetel van Constantin de Gezegende. Of, zoals de meesten hem kenden, Constantin de Wrede.

Ze bleef zwijgend staan voor de twee tronen van de keizer en de prins, terwijl de strijdkreten door de wind werden meegevoerd.

Naast de keizer lieten wachters hun handen naar hun zwaard glijden en er steeg een gemompel op toen ze niet knielde. Zelfs prins Titus moest buigen voor zijn eigen vader, maar het meisje stond ongegeneerd overeind, terwijl ze langzaam en nieuwsgierig rondkeek naar het schouwspel van de verhoogde tronen voor haar.

‘Wij brengen u een geschenk, keizer Constantin,’ riep ze uit.

Ze had een luide, harde stem, met een zangerig accent dat Jai herkende als dat van de Dansken. Het volk van de Noordelijke Toendra; een koninkrijk dat nog niet was overwonnen door de Sabijnen. Kennelijk hadden ze besloten niet tegen deze dynastie te strijden, maar zich er door middel van een huwelijk aan te verbinden.

Constantin gebaarde naar de wachters links en rechts van hem en de spanning in de ruimte ebde weg toen de keizer plotseling glimlachte.

‘Wat is dat voor geschenk, prinses Erica?’ vroeg Constantin en hij leunde naar voren om beter te kunnen kijken. ‘Misschien het voortijdige genoeg van jouw gezelschap? We hadden je pas over een paar weken verwacht.’

‘De overwinning,’ was het antwoord van het meisje.

Als op een onzichtbaar bevel hief de draak zijn kop naar de hemel. De grote bek ging open en toonde een met tanden gevulde muil die in één keer een man kon opslokken. De aanblik bezorgde Jai een brok in zijn keel.

Toen brulde het beest.

Het geluid doorkliefde de tent en steeg op naar de hemel. Het kwam zelfs boven het geraas van de strijd uit en weergalmde over de vlakte. Het hield maar aan, terwijl de borstkas van het enorme beest op en neer ging van de inspanning. Met elke seconde die verstreek werd Jais drang om weg te rennen groter.

Er volgde stilte in de tent, alleen in de verte klonk het wapengekletter en het gekerm van de stervenden op het slagveld. En toen kwam er antwoord: een andere brul, ver weg. Nu zag Jai nog een draak in de lucht, boven de heuvel. Maar dat was niet waar zijn blik naartoe werd getrokken; het was de steeds donkerder wordende golf die zich vormde op de plek waar de heuvelkam de horizon raakte. Hij schitterde in het zonlicht, boven de krioelende horde Huddieten.

Er was een leger gearriveerd, slechts een meter of dertig achter de achterste gelederen van de Huddieten. Duizenden mannen die met bijlen op schilden sloegen en op het ritme een rauw strijdlid zongen. De uitgeputte Huddieten

draaiden zich om naar de nieuwe dreiging en hun gejammer van afschuw was boven het lawaai uit te horen.

Constantin ging op zijn troon staan om het beter te kunnen zien en klapte opgetogen in zijn handen.

‘Daar ben je mooi klaar mee, jongen,’ zei hij lachend terwijl hij naar zijn zoon toe boog en hem op de schouder sloeg. ‘Jouw bruid maakt gehakt van je als je niet oppast. Als die draak van haar dat niet eerst al doet.’

Lachend om zijn eigen grap ging Constantin weer zitten, terwijl zijn entourage achter hem zijn voorbeeld volgde. Titus, op zijn eigen troon naast zijn vader, trok alleen een boos gezicht en draaide zich om om iets tegen zijn lijfwacht te fluisteren.

Zoals altijd trof het Jai hoe gewoontjes de keizer eruitzag, met zijn korte sikje en dunne snor. Hij had net zo’n wipneus als zijn zoon, die zijn vader boze blikken toewierp van onder een bos blond haar. De prins vertrok zijn spitse gezicht en trok zijn bovenlip op. Zijn aanstaande bruid begroette hij niet.

Naast Jai zat Leonid zachtjes afkeurende geluiden te maken terwijl hij het tafereel met wazige blik bekeek. De interactie tussen drakenrijder en keizer op een tiental passen afstand kon de oude man nog net volgen. Jai was opgelucht dat hij niet vroeg om een beschrijving, want hij wilde de relatieve stilte in de tent niet doorbreken. Wanneer Constantin sprak, waren er maar weinig mensen die iets anders durfden te doen dan luisteren.

Het meisje stond daar in haar eentje, bijna met iets onbeholpens in haar houding, totdat ze de keizerlijke familie de rug toekeerde. Haar draak gromde zacht en strekte zijn sierlijke hals naar haar vanaf zijn plek naast het platform.

Bij dit lompe gedrag fronste zelfs Constantin zijn voorhoofd, maar het werd al gauw duidelijk waarom het meisje zich had omgedraaid. Jai geloofde zijn ogen bijna niet toen hij zag hoe snel de andere draak over het strijdgewoel vloog. In een mum van tijd landde het tweede beest naast het eerste, en Jai boog zijn hoofd toen er weer een stofwolk werd opgeworpen.

Deze draak leek ouder dan die van Erica; zijn zwarte schubben hadden niet dezelfde schittering en hij miste een aantal tanden. Littekens liepen kriskras over zijn rug, getuigen van een leven lang vechten tegen de griffioenen van het keizerrijk. Inmiddels wist Jai vrij zeker wie er nu op het platform zou springen, uitgedost in al het moois dat de Noordelijke Toendra te bieden had.

Koning Ivar, Erica’s vader. Om zijn schouders droeg hij de witte vacht van een holenbeer, waarvan de bovenkaak op zijn hoofd rustte. Zijn verweerde voorhoofd was getooid met een zilveren diadeem en om zijn armen rinkelden torques – armen die nog steeds gespierd waren, ondanks zijn hoge leeftijd.

De koning der Dansken stak zijn kin in de lucht, zijn gezicht even ondoordringend als dat van Erica onder haar sluier. Alleen zijn ogen, die heen en weer schoten tussen het gezicht van de keizer en dat van zijn zoon, verraadden iets van wat hij dacht.

Vergeleken met de keizer was Ivars uiterlijk bijna primitief, wat nog versterkt werd door zijn gele tanden en de tatoeages die over zijn ontblote borst en hals kronkelden – half verstopt achter een roodbruine baard. Constantin daarentegen zag er luisterrijk uit in zijn gestreken purperen gewaad en een rijk bewerkte gouden kroon.

Ivar spreidde zijn armen en er brak een glimlach door op zijn verweerde gezicht.

‘Excuses voor onze vroegtijdige aankomst, Constantin,’ zei hij, en zelfs van een steenworp afstand rook Jai Ivars bieradem. ‘De winden van de Zilveren Zee waren onze schepen welgezind toen we langs de kust voeren.’

Ook hij weigerde een buiging te maken en knikte in plaats daarvan naar de keizer en zijn zoon. Leonid betoonde hij de meeste eerbied; zijn schalkse glimlach verdween toen hij zijn hoofd boog naar de oude man. Daarna sloeg hij een arm om zijn dochter heen en knipoogde naar Titus. Weer vertrok de prins zijn gezicht en hij schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn troon. Erica trok aan haar vaders arm totdat hij haar met een grom losliet.

‘Natuurlijk vergeven we het dat jullie te vroeg zijn,’ zei Constantin. ‘Als jullie zo’n edelmoedig geschenk meebrengen.’ Hij maakte een weids armgebaar naar het Dansker leger. ‘Ons legioen heeft jullie hulp niet nodig, maar we accepteren het. Alleen moet ik erop wijzen dat het verrassingselement nu wel weg is.’

Ivar lachte; een diepe, bulderende lach.

‘Wij hebben geen onenigheid met de Huddieten,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Het is... zeg maar... een demonstratie van wat ons nieuwe bondgenootschap zou kunnen opleveren. Dat moet genoeg zijn voor vandaag. Want we zijn nog geen bondgenoten. Niet totdat het huwelijksbed bebloed is, hè Titus?’

De beerachtige koning gaf zijn dochter een por en lachte weer. Het meisje bleef stil achter haar sluier, maar het ontging Jai niet dat haar gehandschoende hand zich tot een vuist balde.

Constantin perste zijn lippen op elkaar, maar als Ivar dat al zag liet hij het niet merken. In plaats daarvan wreef hij over zijn niet onaanzienlijke buik en gebaarde naar de strijd achter hen.

‘Kom, laten we feesten,’ zei Ivar. ‘Laat dit gespuis zich overgeven. Kijk, ze leggen hun wapens al neer.’

Een tik van Leonids vinger tegen Jais oor zorgde ervoor dat Jai zijn hoofd weer in de richting van de strijd keerde. Het was waar, het strijdrumoer nam af, alleen het roffelen en zingen van het Dansker leger ging onverminderd door. De Huddieten hadden zich losgemaakt van de geordende gelederen van het legioen en werden nu met tienduizenden tegelijk vernalen tussen de hamer van de Dansken en het aambeeld van de Sabijnen.

‘Hij heeft gelijk,’ was het enige wat Jai in Leonids oor durfde te fluisteren.

Niet alle wapens waren neergegoot, maar de Huddieten moesten weten dat er van een glorieuze laatste verdedigingsstelling geen sprake meer was. Alleen afslachting of onderwerping als slaven – gedwongen om tot het einde van hun dagen voor het keizerrijk te werken. Krijgsgevangenen waren vogelvrij onder de keizerlijke wet.

Zelfs van een afstand zag Jai dat mannen en vrouwen smekend op hun knieën vielen. Een paar honderd gaven niet op en probeerden degenen die knielden overeind te trekken. Deze groep zou doorvechten tot het bittere einde, maar de rest zou gespaard worden om als slaaf verder te leven. Als je zoiets leven kon noemen.

Constantin schraapte zijn keel en stond op van zijn troon. Hij liep naar Ivar toe. De kleine, gezette man keek op naar de lange, in de strijd geharde koning. Tot op dit moment waren de twee mannen rivalen geweest. Vijanden zelfs, hoewel ze niet vaak rechtstreeks in conflict waren geweest.

Toen spreidde Constantin zijn armen en omhelsde Ivar. ‘Wat een zegen!’ verkondigde hij en hij stapte achteruit. ‘Om de verbintenis tussen onze twee grote dynastieën te vieren. Een zegen!’

Leonid gromde instemmend en bracht zijn mond naar Jais oor. ‘Hou die Dansken in de gaten,’ siste hij. ‘Dit bondgenootschap is nog niet bezegeld.’